

НЕВИДИМИЯТЪ ОСТРОВЪ

каза херцога, противъ волята си трогнатъ отъ та-
кава преданостъ, въпреки нейния малко дивъ
характеръ.

— Азъ нѣма да ви кажа, че ненавиждамъ
вашия секретарь за това, защото ми се струва по-
дозрителъ, защото всичко у него, споредъ мене,
е фалшиво и неестествено. Азъ ще ви кажа само,
че той не е нищо повече, освенъ наеменъ секретаръ
и нѣма вѣчно да служи при васъ. Днесъ той,
утре нѣкой другъ. Какво ще бѫде, ако на всѣки
секретарь вие вземете да съобщавате тайната на
кѫщата? Тайната е само тогава тайна, когато е
известна на единъ човѣкъ или най-много на двама:
ако е известна на трима или четирима, тя пре-
става да бѫде тайна.

— Отъ тази гледна точка азъ намирамъ, че
ти си съсемъ правъ, — каза лорда следъ минутно
размишление. — Давамъ ти честна дума, че
маркизъ де Треверъ не ще узнае нищо за тайните
приспособления въ кѫщата.

Макъ Грегоръ възненавиди де Тревера още
първия ден следъ постъпването му при Колинг-
вудъ. Причинитъ за ненавистта бѣха много. Най-
първо, Макъ Грегоръ ревнуващ адмирала отъ
младия секретарь, второ, но временно му се стру-
ваше, че Фредерикъ хвърля на лорда погледи,
плъни съ ненавистъ. Най-после, шотландецъ успѣ-
дна нощъ да види, какъ младият човѣкъ, усмих-
вайки се саркастично, се наслаждаваше отъ стра-
данията на адмирала, мѣтащъ се въ постелята си,
преследванъ отъ халюцинации. Отъ този денъ
Макъ Грегоръ напълно се убеди, че Фредерикъ
де Треверъ не е постъпилъ току тѣй при Колинг-
вудъ, че е шпионинъ, действуващъ или за своя
собствена смѣтка или е изпратенъ отъ други. Вѣр-
ниятъ слуга разбра, че, въ всѣ случаи, неговия
господаръ го заплашва опасностъ.

Отначало той искаше да разкаже всичко на
херцога, но после се раздума, като реши да събере
повече данни за изобличение на коварния сек-
ретарь и за тази цель да не го изпушта ни за
една минута.

Отъ това време Макъ Грегоръ стана, тѣй да
се кажа, сънка на Фредерикъ де Треверъ, дебне-
ше най-малкия му погледъ, най-малкия жестъ
тълкувайки ги по своему. Честитъ отдѣляния на
секретаря следъ пристигането въ Лондонъ още по-
вече заинтересуваха Макъ Грегоръ. Шотландецъ
забеляза, че младият човѣкъ познава столицата
на Англия като петъкъ си прѣста, макаръ да каза-
ваше на адмирала, че ни веднажъ въ живота си
не е билъ тамъ.

Но, въпреки цѣлата си бдителностъ, Макъ
Грегоръ до сега не бѣше открилъ нищо опре-
дѣлено.

Сега е ясно, защо шотландецъ поглежда съ
такава ненавистъ секретаря, когато последниятъ
му каза да излѣзе отъ библиотеката. Отношенията
между двамата бѣха крайно натегнати, макаръ че
Фредерикъ Биорнъ не подозираше всичко.

Младият човѣкъ едва бѣше успѣлъ да об-
мѣни съ Надодъ нѣколко бanalни изречения, ко-
гато дойде лордъ Колингвудъ, за голѣмо удовол-
ствие на двамата събеседници, не знаещи, за какъ-
то да говорятъ и какъ да се държатъ единъ съ
другъ.

Фредерикъ де Треверъ веднага излѣзе отъ
библиотеката, и адмирала остана на саме съ
Надодъ.

— Извинете, че ви заставихъ да чакате, каза

Колингвудъ. Заседанието на камарата бѣше много
бурно и продължи. Каза ли ви моя секретарь,
каква неприятностъ ни се случи?

— Нѣмате на лице пари? прибави съ свой-
ствената си живостъ Надодъ, изплашенъ за мѣсто-
то си въ кораба, ангажирано отъ него предва-
рително.

Въ това възклижение съ чувствуващо голѣма
тревога.

— Извинете, Надодъ, — възрази удивенъ ад-
мирала, пари има, цѣлата сума, която е нуждна.

И той показва малката кутия отъ черно
дърво съ седефена инкрустация.

Надодъ си пое дъха.

— Тогава какво е станало? попита той.

— Ето прочетете, отговори Колингвудъ, по-
давайки му писмото на Пегамъ.

Надодъ взе писмото и, започвайки да го че-
те, позеленѣ. На челото му изби хладенъ потъ. И
тъй, неговитъ мечтн се разбиха на прахъ..

Когато издигна глава, той забеляза, че Ко-
лингвудъ съ любопитство го гледа. Действително,
адмиралътъ, който не знаеше, че бандита възна-
мѣрява да си присвои парите, поръчано му да
 получи отъ Колингвудъ, бѣше извѣнредно удивленъ
отъ неговото вѣлнене.

За да се оправи малко. Надодъ започна да
често отиввъ писмото на Пегамъ и изведнѣжъ се
удари по челото.

— Тога писмо е фалшиво! — извика той съ
прежната самоувѣреностъ. Почерка и подписа не
сѫ на главата на „Грабителитѣ“.

— Напълно ли сте увѣрени въ това? попита
лордъ Колингвудъ.

— Напълно! Това е фалшификация и много
груба дори.

— Страхувамъ се, че се лъжете. Наистина,
писмото е написано на обикновено листче, очевид-
но, насърко, може би, дори въ тъмнината, но нѣ-
ма никакви данни, за да се твърди неговата фал-
шивостъ.

— Повѣрвайте, това е нѣкакъвъ фокусъ. Е,
разсѫдете сами: каква опасностъ може да ви за-
плашва, ако предадете парите на мене? Не е ли
все еднакво презъ кой рѣже ще влѣзатъ тѣ въ
касата на обществото — презъ моите или презъ
тия на Пегамъ?

— Това е вѣрно, но именно затова, защото
тука има нѣкакво съмнение, азъ ще се въздържамъ
за мигъ, за кратко време.

— Ще рече, вие се отказвате да заплатите
сто хиляди фунта стерлинги? попита Надодъ, ста-
вайки и гнѣвно изперчвайки се въ цѣлия си рѣстъ.

— Не се отказвамъ, а само отлагамъ изпла-
щането до разяснение на работата. Впрочемъ, нѣ-
ма да се чака дълго: Пегамъ обещава самъ да се
яви тукъ следъ чѣсть. Минава вече повече отъ
чѣсть и той отдавна трѣбваше да дойде.

— Ето ви и доказателство, че всичко това е
глупостъ и че Пегамъ нѣма да дойде. Изслушайте
мене внимателно, Колингвудъ и ще видите въ какво
положение ще се поставите, ако не ми заплатите
парите. Азъ съмъ увѣренъ, че вашата гибелъ я
желае нѣкой вашъ таенъ врагъ, който, разбира
се, е написалъ и това писмо.

— Обяснете се. Азъ много ще се радвамъ,
ако тази работа се разясни.

— Сумата, която азъ съмъ опълномощенъ
да получа отъ васъ, има много важно значение
за „Разбойниците“. Азъ непременно трѣбва да я
имамъ въ рѣка преди изгрѣвъ слънцето. Ако азъ
не я получа, обществото, разбира се, ще мине и
безъ нея, но на васъ то страшно ще отмѣсти
за това.

— Не ви разбирамъ.

очаквано се прекърсяваше отъ другата страна, въ
края на единъ стрѣменъ склонъ.

— Ипмелъ — ужесенъ извика чичото — сотънъ
васа салакегнай; о Боже, ние сме тѣкмо надъ пук-
натинитѣ! Орохъ въхрохъ, да бѫдемъ внимателни.

Той дръпна връвъта, за да накара кучето да
върви по-полека, и започна да пристъпва крачка
следъ крачка, следъ като опитваше леда съ ще-
ката си.

— Значи това място е опасно? — попитахъ
азъ

— Господине, ние се намираме надъ Ада, жи-
лицето на злите духове. Тѣ живѣятъ въ пук-
натинитѣ, които скриватъ подъ сънѓа, за да мамятъ
лапландците. Ако нѣкой стъпчи върху крѣхкия
ледъ, политва къмъ ада, освенъ ако закрилничес-
киятъ духъ не прости рѣка, за да задържи и
спаси необлагороденния. Понѣкога сѫщо нѣкой ан-
гелъ се намѣсва, за да издѣрпа онъ, който е
падналъ.

Така въ въображението на стария лаплан-
децъ се преплитаха поученията на християнството
и митовете на езическото. Ако единъ денъ той
се озовѣше въ опасностъ, все едно му бѣ дали
щѣ му помогне нѣкой ангелъ или нѣкое божество
отъ древната религия на дѣдите му: въ неговитъ
очи силата на единия несъмнено струваше кол-
кото тая на другото.

И тѣй, ние се хлѣзгамъ предпазливо по пла-
тото. Срешнахме наистина много пукнатини, по-
крити съ тънка кора ледъ; ледътъ можеше да из-
дѣржи кучето, но не и тежестта на човѣкъ. По-
знаяхме опасните места по гѣстотата и цвѣта на
замръзналата повърхността и ги прескачахме, като
си помагахме съ щеките.

Платото се наклоняваше; започнахме да се
спушчаме. Трѣбваше повече отъ всѣкого да се опи-
раме съ щеките си, здраво забодени въ леда, за

— Чуда се, какъ не разбирашъ това! За да ви
накажемъ, достойно ще ни бѫде да изпратимъ
на генералъ-аторнея нѣкои документи, които ще
докажатъ че „Разбойниците“ действуватъ понѣко-
гъ по заповѣдъ на нѣкои перове на Англия.

— Негодникъ! .. Ти сме Ѣвѣшъ! ..

— Слушайте, Колингвудъ; да играемъ на от-
крито. Това ще бѫде полезно и за васъ и за ме-
не. .. Впрочемъ, за васъ по-полезно, отколкото
за мене.

— Говори.

— Най-първо, азъ ви бихъ помолилъ да не
ми говорите на ти. Такова обрѣщене означава
или интимностъ, или презрение. Въ близки отно-
шения да се намирамъ съ лордъ Ексмътъ азъ нѣ-
мамъ честъта, макаръ и заедно да сме убивали,
а презрение да понасямъ не желая сѫщо така
отъ никого. Ето защо, като срѣщамъ отъ ваши
страна презрение, азъ ще ви се отплатя съ сѫщото.

— О! Какъ тежко е да бѫдешъ въ зависи-
мостъ отъ подобенъ негодникъ!

— Ето два пъти вече, Колингвудъ вие ме-
наричате негодникъ, а, между това, кой отъ двама
е по-голѣмъ негодникъ — това е още въ
просъ. Наистина, азъ съмъ убивъ хора, но мои-
тѣ рѣже не сѫ изцапани съ кръвта на братъ ми,
неговата жена и деца.

Надодъ започна да разказва за своята младостъ.
Колингвудъ внимателно слушаше стария ба-
ндитъ, на когото гласа издаваше дива енергия.

— Значи ти си бѣль помощникъ възпитател-
и на младия Биорнъ? попита той Надодъ.

Тази новина се стори на адмирала много
важна.

— На мене ми бѣше възможно да го наглѣ-
дамъ и детето много ме обичаше. Но това не ми
прѣчеше да го ненавиждамъ, и азъ решихъ да
изиграя съ него зла шага. Случая благоприят-
ствуваше...

Колингвудъ любопитно гледаше бандита и
нищо не отговори.

Надодъ продължи:

— На мене страшно ми се искаше да видя
това момче гладно, лошо облѣчено, подхвърлено
на лоши обрѣщеня. Веднажъ ние се възѣхме съ
него на лодка по Розолфския фиордъ и тукъ азъ
видѣхъ една непозната яхта. Приструвайки се,
че съмъ сирацъ-рибарче, безъ всѣкакви срѣдства за
живѣене, и че това момче е мое брагче, азъ съчи-
нихъ цѣла история, която трогна непознатите. Тѣ
ми предложиха да имъ дамъ момчето и азъ се
съгласихъ. По този начинъ азъ откраднахъ отъ
херцогъ Норландски неговия по-старъ синъ и
следникъ.

Адмирала потрепера и прошепна:

— Сина на херцогъ Норландски!

— Да, ваша свѣтлост. Вие виждате, между
мене и Биорновци нѣмаше родство, а вие удавихъ
тѣ въ морето родния си братъ съ цѣлото му се-
мейство. Колко бледно е моето престъпление въ
срѣдни вѣкове!.. И за него азъ понесохъ
варварско наказание: мене ме пребиха, направиха
мне уродъ, азъ бѣхъ отхвърленъ отъ обществото
и нѣма нищо чудно, ако съмъ му обявихъ война.
На своятѣ врагове азъ жестоко отмѣщахъ. Пре-
ди една година азъ убихъ синовете, а тази нощъ си разчистихъ
сѫщите въ кръчмата „Обесникъ“, съ Хоторъ.

— Розолфския великанъ?

— Да, съ него, а сѫщо съ Грундвигъ и него-
вия приятелъ.. И тѣй, ваша свѣтлост, азъ се
удържахъ на клевата и отмѣтихъ на враговете
си; моята външностъ е изправена, благодарени
на изкустния докторъ Петерсонъ и, следователно

(Следва)

Карлъ Май

Сайва Тжалемъ

— То идва и вика за помощь — казахъ азъ
и взехъ пушката си. — Нѣщо се е случило на
господаря му. Бѣзо следъ мене!